

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 8
NOVEMBER 2016

LE ENO JE POTREBNO

Pastirsko pismo slovenskih škofov o krščanskem pogrebu

Dragi bratje in sestre!

Ob letošnjem prazniku vseh svetih in vernih duš vam želimo škofje spregovoriti o vprašanih, povezanih s smrtjo, in krščansko spoštljivim odnosom do človekovega telesa tudi po smrti. Želimo vam spregovoriti o smrti kot o sestavnem delu življenja, o poslavljanju in žalovanju kot o spominjanju na

velikonočno skrivnost in o krščanskem pokopu telesa kot izročanju rajnega v Očetov objem. Med osrednja oznanila Cerkve spada vesela vest o življenju po smrti. Sv. Janez je v videnju gledal »veliko množico, ki je nihče ni mogel prešteti«, tistih, »ki so prišli iz velike bridkosti in so oprali svoja oblačila ter jih očistili z Jagnjetovo krvjo«. (Raz 7,9.14) Ko v teh dneh obiskujemo grobove rajnih, se zaradi tega upanja v nas naseli veliko veselje, s katerim Jezus sklene oznanilo blagrov: »Veselite in radujte se, kajti veliko je vaše plačilo v nebesih.« (Mt 5,12)

Smrtna ura kot pomemben del življenja

V tej veri sta smrt in pogreb najdražjih vsega spoštovanja vredno dogajanje. Dotika se naših osebnih doživljanj, ki pogosto izzovejo občutek nemoči, žalosti in strahu. Cerkev ponuja iz svoje duhovne zakladnice bogato simboliko in bogoslužna besedila, ki so namenjena tolažbi svojcev rajnega in župnijskemu občestvu. Preko simbolov in besedil nas Sveti Duh Tolažnik usmerja v Kristusovo velikonočno skrivnost, da bi smrt sprejemali tesno povezano z veliko nočjo: kakor je Jezus Kristus za nas trpel in umrl ter tretji dan s telesom vstal od mrtvih, tudi mi upamo in verujemo, da se bo naša duša ob smrti srečala s svojim Odrešenikom in bo naše telo deležno vstajenja. V tem duhu

dojemamo trenutek smrti kot enega izmed najpomembnejših v zemeljskem življenju; od katerega je na nek način odvisna vsa večnost.

Slovo od rajnega in pogrebna slovesnost

Krščansko slovo od rajnih ter pogrebne slovesnosti zato izrazito izžarevajo vero v posmrtno življenje in jo s simboli izpovedujejo. Pogrebno bogoslužje ni samo izročitev telesa rajnega zemlji v pričakovanju vstajenja od mrtvih, ampak je namenjeno tudi tolažbi svojcev in krščanske skupnosti ter izraža krščansko vero in upanje v večno življenje. Zato je za krščansko žalovanje zelo primerno, da se ohranja, kjer je še prisotna, ali na novo uvede molitev ob umirajočem in ob mrtvem človeku. To je primerno tudi, ko rajni ne leži doma. Zbiranje k molitvi ob večerih je izraz vere in podpore rajnemu ter svojcem.

Upadanje krščanskih pogrebov in visok odstotek žarnih pokopov, ki Slovenijo uvršča v sam svetovni vrh (82,9 % v letu 2014), in nekatere nove oblike, kot npr. raztros, nas kot kristjane izzivajo, da na kulturo »odrivanja« smrti na rob življenja in čimprejšnjo pozabo rajnih odgovorimo s ponovno »evangelizacijo smrti«, ki na novo ovrednoti človekovo telo in smrt.

Pokop telesa rajnega je za katoliško Cerkev še vedno najprimernejša oblika slovesa. Kristjani gledamo na smrt kot na edinstven in najbolj oseben način srečanja Boga in človeka že brez omejitev prostora in časa. Zato naj se telesa položijo v zemljo na blagoslovljenem pokopališču ali drugem svetem kraju. S tem krščansko občestvo izrazi vero v posmrtno življenje in pričakovanje vstajenja teles poslednji dan. Svetopisemska besedila (prim. Mt 27,60.64–66 in druga) izpostavljajo podobe polaganja telesa v grob, praznega groba in poveličanega telesa vstalega Jezusa Kristusa. Telo je sicer minljivo in podvrženo smrti, vendar je po Kristusovemu vzoru namenjeno vstajenju. Zato škofje močno spodbujamo vse kristjane, da, kjer je le mogoče, v veri izberete tak način pokopa, kot ga je imel Kristus, to je pokop telesa. Pri obredih naj sodeluje župnijsko občestvo, da se pokaže povezanost rajnega in svojcev s Cerkvijo. V proces slovesa od rajnega naj se na možen način vključi obhajanje svete maše.

V Sloveniji je postal večinski način pokopa upepelitev in posledično žarni pokop. Razlogov je več, od prostorske stiske v mestih, ekonomskih razlogov do ideoloških nagibov. Cerkev sprejema tudi ta način, a daje prednost pokopu telesa. V primeru žarnega pokopa mora duhovnik ali drug pastoralni sodelavec previdno preveriti, da odločitev ni

bila sprejeta iz veri nasprotnih razlogov – v takem primeru cerkveni obred ne bi bil smiseln. Zaradi spoštovanja do rajnega spodbujamo, da bi se kar v največji možni meri tudi z obredom poslovili od njegovega telesa še pred upepelitvijo. Marsikje to ni izvedljivo, a potrebno bi bilo iskati v tej smeri nove možnosti, saj je to želja, priporočilo in praksa vesoljne Cerkve. Tudi žare s pepelom rajnih je treba pokopati ali hraniti na svetih prostorih (pokopališče, kapela); tako je bolj zagotovljena molitev zanje in spomin nanje tudi v naslednjih generacijah. Hranjenje pepela rajnih doma za kristjane ni primerno.

Za kristjana ni primeren način pokopa raztros pepela rajnega. Želja po raztrosu v morje, v gorah, gozdu ali drugod v naravi ter pojavljajoče težnje, da pepel rajnega spremenijo v spominske predmete ali ga preoblikujejo v dragulje, je posebej vprašljiva, saj bolj poudarja ljubezen do narave kot odnos do Boga in občestva Cerkve. Upanje na večno življenje v Bogu je s tem močno zatemnjeno. Če ni določenega kraja pokopa, groba, je zelo okrnjena možnost molitve in spomina, ki izhaja iz obiskovanja grobov. Lahko vodi tudi v razne zlorabe in v nekrščansko pojmovanje človeka ter zanika njegovo izvorno dostojanstvo bitja, ustvarjenega po Božji podobi. Hitreje se izbriše sled o obstoju določene osebe in naslednjim generacijam se odvzame možnost zgodovinskega spomina.

Enako spoštovanje kot do teles odraslih rajnih je prav, da imamo tudi do teles mrtvorojenih in splavljenih otrok. Tudi njihovo mesto pričakovanja vstajenja je grob na pokopališču in primeren krščanski pogrebni obred.

V primeru, da se kristjan odloči zapustiti po smrti svoje telo v medicinske raziskovalne namene, kar je delo ljubezni do bližnjega, je primerno, da se pred izročitvijo obhaja obred slovesa od rajnega, ki je podoben tistemu pred upepelitvijo.

Kristus je bil položen v grob. Telo je svetišče Svetega Duha, saj je bilo posvečeno že z zakramentom svetega krsta in drugimi zakramenti, predvsem pa hranjeno s sveto Evharistijo. Zato naj bo naš odnos do telesa tudi ob smrti nadvse spoštljiv in prežet z upanjem in vero v večno življenje.

V želji, da skupaj ohranjamo in razvijamo krščansko obliko slovesa od rajnih, ki vključuje možnost molitve zanje in spomina nanje, vas blagoslovljamo!

Vaši škofje

Sv. Lenart

LENART, umrl l. 559; goduje 6. novembra

Današnji godovnjak, sv. Lenart, ima na slovenskih tleh blizu 70 cerkva, kar priča o njegovi priljubljenosti med našimi vernimi predniki. Prve cerkve njemu na čast so nastajale v 12. stoletju, večina pa je bila zgrajena po 15. stoletju: sezidali so jih ljudje, ki so se srečno rešili iz turškega ujetništva, ker so se priporočili sv. Lenartu, zavetniku jetnikov. Iz njegovega življenjepisa se vidi, s čim si je ta naziv zaslužil. Značilnost nekaterih cerkva sv. Lenarta je, da so opasane z verigo, skovano iz verig, ki so jih rešeni jetniki prinašali svetniku v dar. Ena takih cerkva stoji na Dolenjem Cerovem v Goriških Brdih. To opasanje z verigo pa ni le znamenje zahvale za rešitev iz jetništva, ampak je tudi ostanek prastarega obredja opasovanja, ki jih je poznalo že pogansko verovanje. Naš ugledni narodopisec dr. Niko Kuret razlaga, da so z opasovanjem "predvsem hoteli zavarovati vsak sveti, posvečen prostor, v katerem je bila potem mogoča nemotena pobožnost". Potem navaja pričevanje pisatelja Frana Levstika, da je za (cerkveno) žegnanje v jugozahodni Sloveniji znan naziv 'opasilo', ker je bil "nekdaj običaj, da so o taki priliki cerkev s svečami opasali".

Lenart je bil sin plemiške frankovske družine in deležen je bil viteške vzgoje na dvoru kralja Klodvika. Kmalu je postal upoštevan kraljev svetovalec. Reimski nadškof sv. Remigij, ki je krstil kralja Klodvika, je tudi Lenarta poučil v krščanski veri, katere se je oklenil s tako ljubeznijo, da je bil po nekaj letih študija posvečen v duhovnika. Zdaj je neutrudno misijonaril na dvoru. Nadškof Remigij ga je posvetil v škofa, toda Lenart ni hotel sprejeti škofovskega sedeža, ki mu ga je ponujal kralj Klodvik, zato je zapustil Reims in se umaknil v samostan pri Orleansu. Že kmalu pa je samostan zapustil, ker se je hotel poglobiti v krščansko življenje kot samotni puščavnik. V tisti samoti je živel v skrajni spokornosti in premišljevanju. Glas o njegovem svetništvu je privabljal mnoge ljudi, ki so pri njem iskali nasveta in duševne pomoči. K njemu so se zatekali tudi okoliški kmetje, ki jim je pomagal z nasveti pri živinskih in kužnih boleznih. Nekateri so se naselili ob njegovi celici in tako je zraslo samostansko naselje Noblac, v katerem je Lenart opravljal službo

opata. Samostan je privabljal številne romarje, ki so pri svetniškem opatu iskali sveta in tolažbe. Največje zadoščenje mu je bilo, če je mogel spreobrniti kakšnega zakrknjenega kaznjenca. Pri kralju je posredoval za neštete jetnike in dosegel, da so bili izpuščeni. Potem jim je priskrbel primerno zaposlitev bodisi pri krčenju zemlje, pri obdelovanju polja in na ta način ustvaril cela kmečka naselja. Nekdanje kaznjence je obvaroval brezdelja in vrnitve v stare grehe.

Sveti Lenart je zavetnik jetnikov in običajno ga upodabljajo z razbitimi verigami, ker je mnogim nedolžnim jetnikom izprosil prostost. Časte ga tudi kot zavetnika živine, zlasti konj. Umrl je leta 559 kot opat v Noblacu. Njegovo češčenje je v 12. stol. prišlo iz Francije v Nemčijo, zlasti na Bavarsko, od tam pa tudi k nam. Pri nas je sv. Lenart tudi vremenjak. Slovenski vremenski pregovor pravi: »Kakršno je vreme na Lenartovo, tako bo do božiča.«

Osebno ime Lenart je pri nas razmeroma redko, še redkejši sta obliki Leonard in Leonarda; skrajšana oblika imena Lenart je Narte.

Pripravila Marica

HIPOKRATOV KOTIČEK

Zdravilni učinki rdeče pese in pesinega soka

Rdeča pesa je ena najbolj zdravih vrst zelenjave na svetu. Vsebuje ogromne količine betaína, ki spodbuja jetrne celice in deluje blagodejno na prebavni trakt. Ščiti zoper srčne bolezni, saj ta zelenjava odstranjuje iz telesa tudi toksine in razstruplja.

Betaín ima drugače blagi učinek izboljševanja počutja, saj povečuje raven serotonina v telesu in tako pomaga pri depresiji. Če nočete jesti rdeče pese, pa vseeno hočete znižati svoj krvni pritisk, vam priporočamo dva kozarca pesinega soka na dan.

Rdeča pesa ščiti tudi pred rakavimi obolenji (predvsem raku na debelem črevesu) – nekateri zdravniki menijo, da pomaga pri odstranjevanju tumorjev in boleznih krvi.

Celo listi surove pese so užitni in delujejo zdravilno. Liste so uživali že od Hipokrata dalje, saj jih je predpisoval za pospešitev celjenja ran.

Pesa čisti tudi prebavni trakt, krepi žolčnik, povečuje vzdržljivost in celi abscese ter akne. Rdeča pesa je nizkokalorična zelenjava brez nasičenih maščob. Vsebuje tudi magnezij, kalcij, natrij, železo in fosfor. Njena značilno rdeča barva izvira iz pigmenta betacianina, ki blažilno deluje tudi pri rakavih obolenjih.

Boršč je tradicionalna zelenjavna juha iz rdeče pese, ki je še posebej popularna v Rusiji, Nemčiji in na Poljskem. Obstajata tako hladna kot topla varianta, vendar je v obeh glavna sestavina rdeča pesa. Pa marsikoga ne zamika, priznam, da mene tudi ne.

V naših krajih rdečo peso uporabljamo predvsem kot solato. Pa še to preveč dolgo kuhamo. Najbolje bi bilo, da bi jo uporabljali surovo, a navada je premočna. Na solato iz rdeče pese damo česen, kumino in tako še izboljšamo učinke.

Pesin sok ima sicer intenziven in nekoliko neprijeten okus, ga pa lahko zato zmešate z drugimi sokovi (npr. korenčkovim, limoninim ali jabolčnim).

Metka R.

LITERARNI KOTIČEK

TAKE ŠOLSKE – nadaljevanje v 4 delih

Zvončki

Hodila sem v 1. razred nižje gimnazije na Črnem Vrhu. Bilo je zgodaj spomladi. Bili smo v domu, ki je bil v isti stavbi kot gimnazija. S sošolko sva se po kosilu domenili, da greva nabrat zvončke za profesorico Jelko Prosen. Šli sva za šolo in jih nabrali. Klepetali sva in čas je hitro minil. Ure nisva imeli. Ko sva se vrnila, se je pouk že začel. Potrkali sva na vrata naše učilnice. Nekdo jih je odprl. Vstopili sva in stopili do profesorice. Ponudili sva ji zvončke in se opravičili. Okregala naju je in ni sprejela zvončkov. Obljubila pa nama je ukor zaradi zamude. Ukora nisva dobili, ostal pa je slab spomin.

Skupinska kraja

Bilo je v 3. razredu nižje gimnazije malo pred koncem šolskega leta. Po pouku sem hodila na kosilo k sošolcu Stanku. Popoldne pa smo se učenci iz Godoviča igrali, pisali naloge, se učili in čakali na avtobus. Imeli smo kake tri ure časa. Bili smo brez nadzora.

Nisem vedela, da so se otroci iz Godoviča domenili, da bodo iz šolske shrambe vzeli nekaj mleka v prahu. Ko sem nekega dne prišla s kosila, so rekli, če grem z njimi po mleko. Šli so vsi, tako tudi jaz. S seboj so prinesli plastične vrečke za mleko v prahu. Sama pa sem strgala risalni list iz bloka. Dve sošolki sta dobili ključ od shrambe od učiteljice gospodinjstva, da bosta pretresali mleko. Spotoma sta napolnili vse vrečke in moj risalni list z mlekom. Podajali sta ga skozi okno zadaj za šolo in nosili smo ga do učilnice in ga podajali skozi okno. Dva pa sta bila na straži, če kdo pride. Tudi jaz sem ga nosila. Potem smo ga dali v torbice. Ko sem ga jaz dela v torbico, se mi je streslo po tleh in po torbici. Ko sem čistila, je prišla snažilka. Takoj je šla zatožit ravnatelju, ki je bil v zbornici.

Poklical je vsakega posebej, ga izprašal in mu delil nauke. Mleko smo morali vrniti. Dobili smo ukor zaradi tatvine. Ukor je bil vpisan zadaj v spričevalu. Atu sem pokazala spričevalo šele jeseni pred novim šolskim letom. Rekel je samo: »Tako te pa nisem učil!«

Se nadaljuje

Karolina Medvešček

Očetu

**Brez velikih in mnogih besed
svoj čas odmerjaš v tišino.
Postajaš starec
in modro izpuščaš mladim
svoje življenjsko delo in imetje.
Nimaš bogastva,
le trmasto vztrajnost, poštenost, ponos,
ki tudi mene učijo živeti.
Roke so že zgarane od dela,
a še vsako jutro na čelu napravijo križ.
Morda kaj obžaluješ,
a v življenju si opravil svoje naloge.
Poslal si me (nas) v svet s svojim blagoslovom ljubezni.**

Tadeja

Poseben dan v Zeleni sobi

V tednu otroka smo se v Miklavževem vrtcu v skupini Zelena soba odločili, da izvedemo POSEBEN DAN. Na ta dan je otroke zjutraj pričakalo presenečenje, saj so ob vstopu v Zeleno sobo ugotovili, da v igralnici ni miz in stolov. Ko sem jim povedala, da se bomo danes vživel v otroke, ki živijo daleč stran od nas v Afriki in da bomo poskušali jesti kar na tleh, so me najprej začudeno pogledali, potem pa ugotovili, da je na nek način to prav zabavno, a ko sem jim razložila, zakaj je tako, so me začudeno gledali. Ko sem jim po zajtrku pokazala posnetek afriških otrok, kako v vrsti s skledico v rokah čakajo na riž, jedo na tleh, so otožni, si želijo več, a ni ..., sem opazila, da se je marsikaterega otroka na njegov način to dotaknilo. Ko se je bližal čas kosila, so me otroci spraševali, kako bomo jedli kosilo. »Ja, kar na tleh.« Otroci so s težavo jedli juho na tleh, zato smo jim omogočile, da imajo juho na stolu, ob tem pa klečijo ali sedijo. Opazila sem, da jim položaj nikakor ni bil všeč. Mogoče zato tako veselje, ko so prišli naslednji dan v vrtec, da so se razveselili miz in stolov v igralnici. Eden od otrok je komentiral: »Oooo, pa ne bomo spet v Afriki, super!« Preko pogovorov sem ugotovila, da so dobili zelo zanimivo izkušnjo, ki pa je bila dovolj za en dan. 😊😊

Vzg. Mojca Demšar

Druženje ob pečenem kostanju

V torkovi in četrtekovi skupini smo zavohali vonj po pečenem kostanju. Animatorji so v Jožefovi dvorani našega Doma pričarali vzdušje jeseni – vroč kostanj. Obudili so spomin na našo mladost. Spominjam se celo dreves v gozdu, kjer so bili ti sadeži največji. Najlepše je bilo če smo ga pekli sami. Pa tudi kuhan nam je šel v slast. Tudi kuhan kostanj ni kar tako. Še vročega smo majili – lupili; najprej gornji olupek, a slajši je bil, če si olupil še tanko kožico. Ta namreč malo pogreni ta sicer sladki sadež. Kar je kostanja ostalo, sem naslednje jutro dal v žep. Med

potjo v šolo sem ga »cuzal«. Ni bilo prijetno če je bil črv. Opozorila te je voda, ki je pricurjajala skozi luknjico, vhod črva v sadež. Takega sem s studom izpljunil.

Animatorji in prostovoljci so nas »pocrkljali« s tem, da je bil kosanj že olupljen. Radi bi se pridružili otrokom, a ne zmoremo več.

Malčki iz vrtca so kar tekmovali, kdo bo več ponudil. No ja, za tekmovalnost so si za podporo privoščili kostanj tudi sami.

Pri Slovencih ne gre brez harmonike in plesa. Ples so odprli vrtovčki in s tem pričarali radost in veselje do plesa ter skupinsko druženje v ritmu harmonike. Očitno bomo Slovenci ohranili našo glasbo, pesem in ples! Na žalost, okornost ter bolezen nas, starcev, ni potrdila tega. Radi bi se pridružili otrokom, a ne zmoremo več.

Hvala vsem, ki ste pripravili to srečanje kot lep začetek naših srečanj do poletja.

Slavko Ogrizek

Zagriški fantje

V sredo, 19. oktobra 2016, je naš dom obiskal MoPZ Zagriški fantje. Člani pevskega zbora pod vodstvom gospoda Lada Stoparja so se našemu povabilu z veseljem odzvali. Zagriški fantje radi prepevajo in se družijo, še raje pa naredijo kaj dobrega za druge in tako s svojim petjem pogosto razveseljujejo tudi

stanovalce v domovih starejših občanov po vsej Sloveniji.

MoPZ Zagriški fantje sodi med najstarejše moške pevske zasedbe v Sloveniji, saj bodo naslednje leto obeleževali že 25. obletnico delovanja, prav tako pa povprečna starost pevcev znaša kar 70 let. Pevci prihajajo z Dolenjske, natančneje iz Zagriča in okoliških krajev, delujejo pa pod okriljem Kulturnega društva Marije Kmetove iz Šentlovrenca, ki se nahaja v bližini osrednjega dolenjskega romarskega svetišča na Zaplazu.

Razveselili so nas z bogatim programom slovenskih ljudskih pesmi, med katerimi se je za popestritev znašlo tudi nekaj skladb z dalmatinskim pridihom. Za zaključek pa je zaigrala tudi frajtonarica, ob spremljavi katere so zapeli tudi stanovalci. Pevci MoPZ Zagriški fantje so obljubili, da bodo z veseljem spet prišli k nam.

Tjaša

Samo polovičko

Zajtrk, kosilo in večerja, samo polovičko. Ta glas je danes zamrl! Karlince nič več ne bomo slišali: »Samo polovičko!« Karlinca, na voziček si bila priklenjena. Bila si polna veselja, predvsem pa polna potrpežljivosti.

Leta slej ko prej naredijo svoje. Starost, bolezen in še marsikaj, to je bilo del tebe.

Bog te je sprejel pred svoje obličje. Moli v nebesih za nas, grešnike, da se spreobrnemo! Drobec tvoje vere naj nas pripelje tja, kjer si ti.

Kristus je vstal, zares je vstal. ALELUJA!

Slavko Ogrizek

TAKE LUŠTNE

Spoštovani svojci!

Obveščamo vas, da bomo 14. 11. 2016 pričeli z obnovo sob, kopalnic in tal v Domu Marta – najprej I. nadstropje, nato še II. nadstropje. Stanovalce bomo začasno preselili v VI. nadstropje Doma Lazar. O vseh podrobnostih vas bomo sproti obveščali.

Obnova je potrebna za večje zadovoljstvo naših uporabnikov – stanovalcev.

Prosimo vas za potrpežljivost in razumevanje.

Vodstvo Doma

Dragi prijatelji!

»Sveti Miklavž, prisrčno pozdravljen,
tvoj koš pri nas je na mizo postavljen.

Razdeli darila za sorodnike vse,
potem pojdi naprej, ker še drugi čakajo te.«

Da bi to ljubezen in domačnost prenesli v naš Dom v prazničnih dneh,
vas stanovalci in zaposleni vabimo na **ČAJANKO**
v PETEK, 2. 12. 2016, ob 15. uri.

Za vas smo pripravili tudi majhne pozornosti, ki jih boste lahko kupili in podarili za praznike.

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v fizioterapiji VI. nadstropje;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- ČETRTEK, 3. 11. 2016, ob 9.30. uri: babica pripoveduje v vrtcu;
- TOREK, 8. 11. 2016, ob 13.30 uri: druženje z otroki RK iz OŠ;
- SREDA, 9. 11. 2016, ob 9.30 uri: martinovanje v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 10. 11. 2016, ob 14. uri: Silvine sladke dobrote;
- PETEK, 11. 11. 2016, ob 8.30 uri: izdelava aranžmajev;
- ČETRTEK, 17. 11. 2016, ob 9.30 uri: knjižničarka na obisku;
- ČETRTEK, 17. 11. 2016, ob 15. uri: Obrtniški PZ Logatec;
- ČETRTEK, 17. 11. 2016, ob 19. uri: predavanje v Jožefovi dvorani;
- PONEDELJEK, 21. 11. 2016, CELODNEVNO ČEŠČENJE v farni cerkvi;
- ČETRTEK, 24. 11. 2016, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;
- SREDA, 30. 11. 2016, ob 9.30. uri: kino v Jožefovi dvorani;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Rafael Miketič

Karolina Klančar

Frančiška Arhar

Danica Medvešček

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

V liku se skriva 15 imen. Napisana so v štirih smereh: z leve na desno, z desne na levo, od zgoraj navzdol in od spodaj navzgor. Med seboj se tudi križajo. Ko najdete in prečrtate vsa imena, vam ostane pet polj. Črke na njih preberite vodoravno; tako dobite še eno ime. Katero?

S	I	L	V	A	M	O	I
O	K	R	A	M	E	K	R
N	A	J	N	A	T	N	Z
J	R	A	J	R	K	I	V
A	M	N	A	I	A	V	O
E	E	A	C	J	O	M	N
A	N	I	C	A	N	A	K
E	N	O	T	M	A	J	A

SMEJALNICA

Okostnjaka na pokopališču zagledata motor in si zaželita vožnje z njim. Eden v trenutku izgine in se pri motorju pojavi z nagrobno ploščo. »Kaj pa se greš?« ga vpraša drugi. »Brez dokumentov se pa res ne bom vozil okoli« odvrne drugi.

»Moj oče je bojzljiv kot zajec!« reče Mihec mami. »Kako to misliš?« zanima mamo. Mihec: »Vedno, ko odide na službeno potovanje, ga je strah in gre spat k sosedil!«

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.